

בש"פ 7185/15 - ויקטור נחום נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7185/15

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: ויקטור נחום

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 20.10.2015 במ"ת 2103-10-15 שניתנה על ידי
כב' השופט ב' שגיא

תאריך הישיבה: י"ט בחשון התשע"ו (1.11.2015)

בשם העורר: עו"ד זוהר ברזילי

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 20.10.2015 לעצור את העורר עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינו (מ"ת 2103-10-15, השופט ב' שגיא).

רקע עובדתי וההליכים עד כה

2.

נגד העורר הוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי, הכולל שני אישומים שעניינם ביצוע מעשה מגונה בקטינות: במסגרת האישום הראשון מיוחסת לעורר עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 16 (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק זה. במסגרת האישום השני מיוחסת לעורר עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14 לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק זה. לפי הנטען בכתב האישום, העורר הוא שכנ של שתי המתלוננות - שהן אחיות המתגוררות יחד עם אימן (להלן: המתלוננות 1-2). המתלוננת 1 היא קטינה בת 14 והמתלוננת 2 היא קטינה בת 12. על פי המתואר באישום הראשון, ביום 28.9.2015, במהלך חג הסוכות, שהו הקטינות יחד עם אימן בסוכתו של העורר. בשלב מסוים ביקש העורר מהמתלוננת 1 כי תעלה לדירתו ותביא לו משם סיגריות. המתלוננת 1 נעתרה לבקשתו ועלתה לדירה כשהוא עולה אחריה. על פי הנטען, לאחר שנמצאו הסיגריות, העורר הציע למתלוננת 1 תשלום בעד עזרתה בבניית הסוכה, או אז משך בידיה לכיוונו, נעמד מאחוריה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בחזה. המתלוננת ביקשה מן העורר כי יחדל ממעשיו ויצאה מהדירה. בסמוך לאחר מכן, כך נטען, פנה העורר למתלוננת 2 וביקש ממנה כי תסייע לו לחפש בדירתו ציצית. המתלוננת 2 נעתרה לבקשתו של העורר ועלתה יחד עמו לדירה. נטען, כי לאחר שמצאו את הציצית, פנתה המתלוננת 2 לצאת מהדירה, אך העורר מנע ממנה לעשות כן בכך שאחז במותניה, לפת ברגליו את רגליה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ומישש את שדיה. בהמשך לכך, כך נטען, העורר ניסה להרים את חולצתה של המתלוננת 2 ואמר לה "אם תתני לי לעשות איתך ולגעת בך, אתן לך כמה כסף שאת רוצה", אך המתלוננת 2 התנגדה למעשיו של העורר, השתחררה מאחיזתו ועזבה את הדירה. על פי המתואר באישום השני, במהלך חודש יוני 2015 או בסמוך לכך, ביום שבת, סעד העורר בביתן של המתלוננות. במהלך הארוחה, כך נטען, קמה המתלוננת 2 מן השולחן על מנת להביא מים, או אז טפח העורר על ישבנה מעל לבגדיה ומישש אותו.

3.

התלונה נגד העורר הוגשה על-ידי אביהן של הקטינות, שאינו חי עוד עם אמן. המתלוננת 1 מסרה הודעה במשטרה. המתלוננת 2 נחקרה על-ידי חוקרת ילדים. בשלב זה, נכללו בתיק החקירה הודעתה של המתלוננת 1 וכן הדו"ח של חוקרת הילדים. עדותה של המתלוננת 2 בפני חוקרת הילדים טרם תומללה.

4.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות כנגד העורר ראיות לכאורה, אשר כוללות את עדויותיהן של המתלוננות, עימות בין המתלוננת 1 לבין העורר, קביעתה של חוקרת הילדים בדבר מהימנות עדותה של המתלוננת 2, עדויות הורי הקטינות וכן העובדה כי העורר קשר עצמו לאירועים בדירתו, אם כי מכחיש את המעשים המיוחסים לו. כמו כן, נטען בבקשה כי מתקיימות בעניינו של העורר עילות המעצר של מסוכנות ושל חשש מפני שיבוש הליכי משפט, בשים לב לקרבת בית מגוריו של העורר לביתן של המתלוננות. כמו כן, המדינה הדגישה בבקשתה כי לעורר עבר פלילי, אשר אמנם התיישן, אך כולל שש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, בעבירות סמים לצריכה עצמית, בעבירות רכוש וכן בעבירה של מעשה מגונה בקטין בן משפחה.

5.

בית המשפט המחוזי קבע כי די באוסף העדויות המפלילות במפורש את העורר כדי לגבש ראיות לכאורה לביצוע העבירות. כמו כן, נקבע כי מתקיימת בעניינו באופן מובהק עילת מעצר של מסוכנות, וזאת בפרט לנוכח גילן הצעיר של המתלוננות ובשים לב לעברו הפלילי של העורר. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הורה על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו של העורר שיבחן לעומק את

מסוכנותו ואת החלופות המוצעות, כך שהדין במעצרו עד תום ההליכים יתקיים ביום 12.11.2015.

הערר

6. העורר משיג על ההחלטה להשאירו במעצר עד לדין בבקשה לעוצרו עד תום ההליכים. לטענתו, חומר הראיות אינו מניח את הדעת, בין היתר בשים לב לכך שעדותה של המתלוננת 2 לא תומללה. בהקשר זה טוען העורר כי הודעתה של המתלוננת 1 אינה תואמת את האמור בכתב האישום. העורר מוסיף וטוען כי יש לייחס משקל לכך שכאשר המתלוננת 2 נשאלה בחקירתה מה תשיב אם יאמר לה שהעורר כופר במיוחס לו היא ענתה כי אינה יודעת, ורק לאחר מכן ציינה כי תאמר שהוא אכן ביצע את המעשים. כמו כן, העורר מדגיש כי על אף שבשעת התרחשותו של האירוע המתואר באישום השני נכחו במקום עדים רבים, איש מהם לא הבחין באירוע. בכך, לשיטתו, יש כדי לפגום בתשתית הראייתית בעניין זה.

7. העורר מוסיף וטוען כי לא ניתן לקבוע שמתקיימת בעניינו עילת מעצר של מסוכנות, בשים לב למעשים המיוחסים לו, שהם לשיטתו עבירות מין ב"רמה הנמוכה" אשר אינן מצדיקות את השארתו במעצר עד לקבלת התסקיר.

8. עוד טוען העורר כי בהתחשב בעובדה שהרשעתו האחרונה היא מלפני כעשרים שנה וכן בכך שהוא יכול להציע חלופת מעצר בבית אחותו, שהיא עובדת מדינה זה יותר מארבעים שנה, ניתן לומר שמסוכנותו ניתנת לאיון ויש מקום לשחררו כבר עתה.

9. המדינה סומכת ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי ומתנגדת לקבלת הערר. בא-כוח המדינה הדגיש כי הרשעתו הקודמת של העורר הייתה בביצוע עבירת מין בקטינה שבגינה הושת עליו עונש משמעותי של שלוש וחצי שנות מאסר בפועל. מכל מקום, המדינה מוסיפה ומדגישה כי ראוי לה לשאלת המעצר במקרה זה להיבחן על בסיסו של תסקיר מעצר, וזאת עוד פרק זמן קצר יחסית.

10. בתשובתו עמד העורר גם על כך שמאז הרשעתו הקודמת שינה מדרכיו, כפי שניתן ללמוד גם מחזרתו בתשובה.

דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להידחות.

12. בפתח הדברים, יש לציין כי הדין במעצרו של העורר בפני בית המשפט המחוזי טרם הסתיים ועוד לא ניתנה בו החלטה סופית בדבר המעצר. במקרים אלו, קיימים טעמים רבים שלא להידרש לערר, הנוגע להחלטה שהיא במהותה החלטת ביניים (ראו למשל: בש"פ 5833/15 צוברא נ' מדינת ישראל, פסקה 17 וההפניות שם (10.9.2015)); בש"פ 6347/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.9.2015)). אף על פי כן, ובמובנים רבים למעלה מן הצורך, מצאתי להתייחס לטענותיו של העורר, בין השאר משום שסברתי כי

עולים מהן קשיים משמעותיים.

13. בעיקרו של דבר, אני סבורה כי צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי חומר הראיות בתיק עומד ברף הנדרש של "ראיות לכאורה".

14. באשר להודעתה של המתלוננת 1 במשטרה, אין כל בסיס לטענת העורר לפיה זו אינה עולה בקנה אחד עם כתב האישום. לכך ניתן להוסיף כי גם במהלך העימות שנערך ביניהם הטיחה המתלוננת 1 בעורר כי הוא ביצע את המעשים המיוחסים לו (דו"ח ביצוע עימות המסומן יט, ש' 6; ש' 16-19).

15. בכל הנוגע לעדותה של המתלוננת 2, יש אמנם להצטער על העיכוב בתמלול, אך ניתן בשלב זה להסתמך על דבריה של חוקרת הילדים, מה גם שהם אינם עומדים לבדם, אלא מתיישבים היטב עם עדויות נוספות. לדבריה של חוקרת הילדים שגבתה מהמתלוננת 2 את עדותה, "האירועים שתיארה היו בעלי מבנה הגיוני ורצף השתלשלות ברור... בתיאוריה באו לידי ביטוי תיאורי אינטראקציות, הדגמות, ציטוטים, תיאורים ייחודיים ואותנטיים ופרטים שוליים המעבים את האירועים המרכזיים...". לכך הוסיפה חוקרת הילדים כי היא לא התרשמה שהמתלוננת 2 "ניסתה להגזים או להעצים את האירועים" או כי היא מונעת "ממגמת השחרה והפללה של החשוד". בסיכומי של דבר, חוקרת הילדים התרשמה כי המתלוננת 2 "תיארה את האירועים מתוך חוויה אישית" (מוצג 7, עמ' 4). יצוין כי בכל הנוגע לתמלול חקירתה של המתלוננת 2 מסרה המדינה בהודעה שהגישה כי חשיבותו של תמליל החקירה בנסיבות העניין היא מוגבלת. בהקשר זה הדגישה המדינה כי ביום 22.10.2015 היא הודיעה לבא-כוח העורר כי יש באפשרותו להגיע למשרדיה על מנת לצפות בהקלטת החקירה, המהווה את הראיה המרכזית, וזאת בשים לב להוראות סעיף 5ב לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955. המדינה הוסיפה וציינה כי עד למועד הגשת ההודעה, בא-כוח העורר לא פנה אליה לצורך תיאום הגעתו למשרדיה כאמור.

16. אני סבורה כי טענתו של העורר לפיה תגובתה של המתלוננת 2 לאפשרות כי הוא מכחיש את המיוחס לו פוגעת במהימנות עדותה מסייעת לו. מבלי להידרש לפרטי הדברים, בשלב זה אומר רק שהטענה אף לא נראית משכנעת על פניה בשים לב למכלול הנסיבות, ולא כל שכן בהתחשב באמירתה הברורה בהמשך כי "תהיה מוכנה לבדיקה במכונת אמת" (שם, בעמ' 3).

17. גם הודעותיהם של הורי הקטינות עולות בקנה אחד עם המתואר. אימן של המתלוננות מתארת כי המתלוננת 2 ביקשה לשוחח עמה בדחיפות וסיפרה לה בבכי שהעורר "הכניס לה יד לחזה". עוד סיפרה אימן כי בהמשך לכך הסתבר לה כי גם המתלוננת 1 נפגעה ממעשי העורר (מוצג 2). תיאור דומה עולה מהודעתו של אביהן של המתלוננות במשטרה לפיה המתלוננת 2 התקשרה אליה וביקשה לדבר איתו בדחיפות וסיפרה לו על האירוע שהתרחש (מוצג 3, ש' 5-6). בסמוך לשיחה זו, על פי תיאורו, הזמין האב את המשטרה ודיווח על פרטי האירוע. כמו כן, אף המתלוננת 1 העידה כי אחותה שיתפה אותה במעשים לכאורה שביצע בה העורר מיד לאחר שהתרחשו (מוצג 4, ש' 19-21). יש להוסיף כי גרסתה של המתלוננת 2 מפורטת גם בדו"ח הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום כמה שעות לאחר קרות האירוע (מסומן ח'), אשר ציינו כי הילדה סיפרה להם על האירוע כשהיא בוכיה וכי כשהאב תאר בפניהם את פרטי התלונה הוא נשמע "לחוץ" ו"אובד עצות".

18. ראוי בהקשר זה לשוב ולהזכיר כי כבר נקבע שהדין בשלב המעצר אינו כולל התייחסות מדוקדקת להערכת מהימנותם של העדים, אלא במקרים שבהם מתגלות סתירות מהותיות הגלויות על פניהן (ראו למשל: בש"פ 2607/10 פניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.4.2010); בש"פ 662/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (29.1.2012); בש"פ 5867/15 חמאסה נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (24.9.2015) והפניות שם). במקרה דנן, לא זו בלבד כי לא עולות סתירות מהותיות מן העדויות הקיימות כנגד העורר, אלא שהללו עולות בקנה אחד זו עם זו ביחס לפרטי האירוע, ודי בכך כדי להוות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. אכן, ראוי לשאוף לכך שתמלול עדותה של קטינה הנחקרת על-ידי חוקר ילדים יעשה במהירות האפשרית, אך לא ניתן לומר שהחומר הקיים אינו מניח בסיס לראיות לכאורה.

19. מעבר לפן הראייתי שאליו נדרשתי עד כה, אני סבורה כי המסוכנות העולה מביצוע לכאורי של עבירות מין בקטינות, אפילו כאשר העבירות אינן ברף העליון, מצדיקה החלטה על מעצר (ראו והשוו: בש"פ 8819/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.12.2014); בש"פ 836/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (5.2.2015)), ולא כל שכן כאשר המועד שנקבע לדיון על בסיס תסקיר המעצר הוא קרוב יחסית. כן אני תמימת דעים עם עמדת המדינה כי עברו הפלילי של העורר תומך אף הוא באיזון זה.

20. אוסיף ואומר, מבלי להידרש למלוא הפרטים, כי עיון בפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 8263/99 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 28.2.2000), שנסב על הרשעתו הקודמת של העורר בגין ביצוע של עבירת מין בקטינה, גורע במידה ניכרת מחלק מן הטענות שהועלו על ידו באשר לשחרורו לחלופת מעצר ללא צורך בתסקיר. כך למשל, נלמד ממנו כי, בניגוד לנטען, השינוי באורחות חייו של העורר קדם לביצוע העבירות שם. כמו כן, ניתן ללמוד מעיון בו על חוסר יכולתה של אחות העורר באותו מקרה לנקוט כלפיו ביחס אובייקטיבי ומציב גבולות, ודי לחכימא.

21. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב בחשוון התשע"ו (4.11.2015).

ש ו פ ט ת